

Iski Ibolya:

Gyengeségünkben rejlik az erő

Idegenben is teljes erőbedobással

Uwe Martin Schmidt, missziós lelkipásztor családjával, 10 évvel ezelőtt (1994-ben) telepedett le Szlovákiában azzal a céllal, hogy a Németországban elkezdett missziós munkát itt folytassák.

Miért kellett egy ilyen nagyszabású döntést meghozniuk? Mellesleg egy olyan országot választottak, amelynek a nyelvét nem is ismerték.

– Elég jól ismertem a rendszerváltás előtti közép-európai országok helyzetét és az azt követő időszakot is. Aktívan részt vettem a segélyszállítmányok megszervezésében és küldésében is. Azt tapasztaltam, hogy a szlovákiai református egyházat nem nagyon ismerik Nyugat-Európában. Éppen ebből kifolyólag kevés segítséget is kapott. Tudtam, hogy valamit tenni kellene. Amikor meghoztuk családommal a döntést, akkor nem az játszotta a fő szerepet, hogy ismerjük-e az adott ország nyelvét vagy sem. Számomra az Úr elhívása és küldése volt a döntő, amit elfogadtam. Mielőtt elindultunk volna Németországból, mindent előre megbeszéltünk az itteni református egyházzal.

Jókára azért is esett az egyház választása, mert a gyülekezetnek akkor éppen nem volt lelkipásztora. Mégis hogyan fogadták önöket?

– Bizonyára mindenki megijedt az érkezésünkkor. Főleg azok, akik nem éppen rám számítottak. De ha Isten ezt az utat jelölte ki a számomra, akkor nem állhatok ellen. S pontosan ezért is vagyunk itt. Egyébként a gyülekezet részéről mindig megkaptuk a szükséges segítséget. Így már az első napon úgy éreztük magunkat, mint-ha csak otthon lennénk. Természetesen a szolgálatom elején az elképzeléseimet sorra papírra vettem. Ezt a papirost ma is meg

tudom mutatni. És az elmúlt tíz év a bizonyítéka annak, hogy minden elképzelésünket sorra megvalósítottuk. Hitben élő emberek vagyunk, s tudjuk, hogy munkánkra Isten adja az áldást.

Szlovákiában a hivatalos nyelv a szlovák. A gyülekezet nyelve viszont magyar. Német anyanyelvűként melyik nyelv megtanulását tartotta elsősorban a legfontosabbnak?

– A református gyülekezet és a falu is magyar, tehát számunkra egyértelmű volt, hogy melyik nyelvet fogjuk először megtanulni. Kezdetben ugyan voltak nyelvtanáraink is, de aztán már csak úgy magunktól tanultuk a nyelvet az itteniektől. A nyelvjárásunk ezért egy kicsit olyan „szöncies”. Egyébként a gyermekeink sokkal könnyebben birkóztak meg az idegen nyelvvel, mint mi. A lányom akkor volt két és fél éves. Magyar óvodába írtuk be. Sőt, a két fiúnak is a magyar alapiskolát választottuk. Egyébként olyan jól megtanultak magyarul, hogy most már egymás között is úgy beszélnek. De velünk németül. A hivatalokban meg akár németül vagy angolul is boldogulok.

Munkájának első igazán látható eredményét ideérkezésük után egy év elteltével lehetett érzékelni, amikor átadták rendeltetésének az egykori átalakított egyházi iskolát missziós központ céljaira.

– 1994-ben, pünkösdkor volt a beiktatásom. Ekkor kapta vissza a gyülekezet a jogtalanul elvett iskoláját is. Még abban az évben hozzáálltunk az újjáépítéséhez. Szükséges volt kialakítani egy helyet a találkozásra, Isten ígéjének a hallgatására.

Aztán jó pár év elteltével az elhagyott, gyermekotthonban nevelkedett gyermekek felé irányította a figyelmét. S a falu végén lévő üres kastélyt szemelte ki egy otthon létrehozására. Miért éppen a gyerekekre gondolt?

– A gyermekek nagyon fontosak Isten előtt, az első helyen állnak. A mi feladatunk az is, hogy törődjünk velük. Egy missziói munka ugyanis nem létezhet gyermek- vagy diakóniai munka nélkül. Tulajdonképpen az itteni református egyháznak is megvolt a maga

hagyománya ezen a téren. Több árvaháza is volt, de a háborút követő időszakban a szépen elkezdett munkát megszüntették, az egyházi vagyont államosították. Tehát mi csak folytatjuk azt, amit egykor az elődök elkezdtek, ám a hatalom kiszolgálói tönkretettek. Az átalakítás, felújítás után 2000 januárjában be is költöztek az első lakók. Ma 21 gyerek él az otthonban, a Jó Pásztor házában.

Miből tartják fenn magukat?

– Kezdetben semmiféle állami támogatásban nem részesültünk. Viszont mára már elismerték a munkánkat. Igaz, nem részesülünk olyan támogatásban, mint az állami intézmények, de amit a törvény előír, azt megkapjuk. Az apostolok példája alapján igyekszünk mindent előteremteni a saját kezünk munkája által. Ebbe a gyerekek is besegítenek. De érkeznek hozzánk adományok is a református gyülekezetektől és Szlovákia más egyházaitól is. Ezen kívül van 45 ha földünk, 16 hektáron zöldséget, gyümölcsöt, gabonát termesztünk. Évente 500 malacot nevelünk fel. Vagy 40-80 hízósertésünk van, 600 csirkénk, 180 tyúkunk és még sorolhatnám. A gyümölcs és a zöldség eladásra megy, ebből támogatjuk a gyermekotthont. A gyerekeknek is van saját kiskertjük, fóliájuk. Így legalább megtanulhatják, hogyan kell zöldséget termesztetni. Nyáron a szezon jellegű munkákra brigádosokat veszünk fel, de a szünidőben a gyerekek is besegítenek, s legalább kapnak egy kis zsebpénzt.

A gyermekotthon mellett új házak is épülnek. Milyen céllal?

– Szeretnénk családias jellegű nevelésben részesíteni a gyermekeket. Ezen kívül lakóhelyet készítünk azok számára, akik már betöltötték a 18. életévüket. Nem akarjuk ugyanis a már felnőtté vált gyermekeket elküldeni, hanem lehetőséget szeretnénk adni nekik arra, hogy kipróbálják az önálló életet.

Mellesleg időközben a missziós központ is kinőtte magát, s ezért egy újabb épületet vásároltak a református parókia mellett, amelyben irodák és a gyülekezeti terem kapott helyet.

– A Betlehem Missziós Központban működött a Gyermekmisszió is, amelynek tevékenysége mára már országos szintűre nőtte ki magát. Ennek biztosítunk helyet az új épületben. Mivel az épület a gyülekezeté, ezért ők is használják.

Tanít Komáromban a Selye János Egyetem Református Teológiai Karán is.

– Az egyház részéről a felkérés tíz évvel ezelőtt érkezett. Először a német nyelvet tanítottam, de nem klasszikus módon, hanem amolyan beszélgetős stílusban, közben bibliai szövegeket fordítottunk. Ezen kívül missziológiát is tanítok. Mondanom sem kell, hogy nagy öröm volt számomra, amikor a Kálvin János Teológiai Akadémia a Selye János Egyetem részévé vált.

Évente legalább egy alkalommal hazalátogat Németországba. Az ottani hívek milyen mértékben támogatják az önök munkáját?

– Németországban sokkal többet tudnak a Jókán végzett munkámról, mint Szlovákiában. Természetesen adományokat is kapunk a hívő emberektől. Ha hazalátogatok, igehirdetőként megyek, nem pedig azért, hogy kéregessek. Mivel az ottaniak tudják, milyen szolgálatot végzek, az istentiszteletek után adakoznak. Közülük már elég sokan ellátogattak Jókára.

Mi ad erőt önnek munkája végzéséhez? Honnan merít erőt?

– A Bibliából és az imádkozásból. De nem erőre van szükségünk, hanem gyengeségre. A Biblia is azt mondja, hogy aki gyenge, az erős. Tehát gyengeség kell ahhoz, hogy szolgálhassunk. Ezért is voltam hálás a betegségemért, mert legyengültem és akkor éreztem igazán, hogy erős vagyok. Főleg lelkiekben.

Az itt közölt interjú megjelent:

a Szabad Újság 2004. december 8-15. számában